

Sygn. akt VIII C 1406/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

22 marca 2017

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu w VIII. Wydziale Cywilnym

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Agata Cieśla

Protokolant Bernadeta Jazłowiecka

po rozpoznaniu na rozprawie 10 marca 2017 we Wrocławiu

sprawy z powództwa (...) 1 F. (...) z siedzibą w G.

przeciwko M. O.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej M. O. na rzecz strony powodowej (...) 1 F. (...) z siedzibą w G. kwotę 21.400,92 zł (dwadzieścia jeden tysięcy czterysta złotych dziewięćdziesiąt dwa grosze) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od:

- kwoty 18.357,25 zł od 31 stycznia 2014 do dnia zapłaty,

- kwoty 3.043,67 zł od 07 kwietnia 2016 do dnia zapłaty,

z tym, że zobowiązanie to jest solidarne z B. O., co do którego w Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu w VII. Wydziale Cywilnym został wydany nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym z 17 czerwca 2016 w sprawie o sygnaturze akt VII Nc 3780/16;

II. zasądza od pozwanej M. O. na rzecz strony powodowej kwotę 5.888 zł tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 4.800 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, z tym, że co do kosztów procesu w kwocie 3.884,75 zł zobowiązanie to jest solidarne z B. O., co do którego w Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu w VII. Wydziale Cywilnym został wydany nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym z 17 czerwca 2016 w sprawie o sygnaturze akt VII Nc 3780/16.

Sygn. akt VIII C 1406/16

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym 07 kwietnia 2016 strona powodowa (...) 1 F. (...) z siedzibą w G. wniosła o zasądzenie solidarnie od pozwanych B. O. i M. O. kwoty 21.400,92 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwot 1.754 zł i 1.289,67 zł od wniesienia pozwu, to jest od 07 kwietnia 2016 oraz od kwoty 18.357,25 zł od 31 stycznia 2014 do dnia zapłaty. Nadto strona powodowa wniosła o zasądzenia solidarnie od pozwanych kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

W uzasadnieniu strona powodowa podniosła, że dochodzona pozwem wierzytelność powstała w wyniku zawarcia 19 października 2010 przez pozwanych umowy kredytu z (...) Bank S.A. (wierzyciel pierwotny), z której pozwani się nie wywiązali, pomimo precyzyjnie ustalonych warunków. Roszczenie wynikające z zawartej umowy stało się wymagalne 22 grudnia 2011. 04 stycznia 2013 doszło do połączenia Banku (...) S.A. z (...) Bank S.A. z siedzibą

w W., wskutek czego nastąpiło przeniesieniem całego majątku (...) Bank S.A. jako banku przejmowanego na rzecz banku przejmującego Bank (...) S.A., co skutkowało wstąpieniem, na mocy art. 494 § 1 k.s.h., z dniem połączenia we wszystkie prawa i obowiązki (...) Bank S.A. Dalej strona powodowa podała, że 24 października 2013 wierzyciel pierwotny dokonał przelewu przysługującej mu wierzytelności na rzecz strony powodowej zgodnie z art. 509 k.c., która tym samym uzyskała legitymację procesową czynną w niniejszym procesie. Pozwani zostali powiadomieni o cesji wierzytelności oraz wezwani do dobrowolnej spłaty pismami z 18 stycznia 2016. Wezwania pozostały bezskuteczne. Na zobowiązanie pozwanych składa się należność główna w wysokości 18.357,25 zł tytułem wykorzystanego limitu kredytowego niespłaconego do dnia złożenia pozwu, kwota 1.754 zł tytułem odsetek umownych naliczonych przez wierzyciela pierwotnego za okres korzystania z kapitału wedle stawki określonej w zawartej umowie (4-krotność stopy kredytu lombardowego NBP) oraz kwota 1.289,67 zł odsetek karnych naliczonych za opóźnienie od 23 grudnia 2011 do dnia poprzedzającego dzień skutki cesji wedle stawki umownej na podstawie art. 359 § 2¹ k.c. w zw. z art. 481 k.c. (4-krotność stopy kredytu lombardowego NBP). Strona powodowa wyjaśniła, że wnosi o zasądzenie odsetek ustawowych za opóźnienie w odniesieniu do żądanych w pozwie kwot odsetek karnych i umownych od dnia założenia pozwu, a od kwoty niespłaconego kapitału od daty skutku cesji do dnia zapłaty.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanym 17 czerwca 2016 przez referendarza sądowego w Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu VII. Wydziale Cywilnym orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu (k. 75). Nakaz zapłaty uprawomocnił się co do pozwanego B. O..

Pozwana M. O. wniosła sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na jej rzecz od strony powodowej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z kwotą 17 zł opłaty skarbowej uiszczonej od pełnomocnictwa.

Pozwana podniosła szereg zarzutów, kwestionując roszczenie dochodzone pozwem co do zasady jak i wysokości. Zakwestionowała wszelkie dokumenty przedłożone przez stronę powodową, które albo nie zostały poświadczone za zgodność z oryginałem albo stanowią niepodpisane ani przez nikogo nieautoryzowane wydruki komputerowe. Podniosła zarzut nieistnienia roszczenia, wskazując, że nigdy nie zaciągała żadnego zobowiązania wobec strony powodowej. Zakwestionowała dług, w szczególności sposób jego wyliczenia oraz wysokość. W ocenie pozwanej strona powodowa nie wykazała istnienia ani wysokości wierzytelności, której zasądzenia się domaga. Nie udowodniła nadto, że skutecznie nabyła wierzytelność w drodze cesji. Pozwana podniosła zarzut braku legitymacji procesowej czynnej strony powodowej, podnosząc, że kwestionuje załączone do pozwu dokumenty, m.in. nieczytelne fragmenty umowy cesji wierzytelności, które uniemożliwiają ocenę jakie wierzytelności zostały nabyte i czy wśród nich była wierzytelność rzekomo przysługująca bankowi wobec pozwanej. Pozwana zakwestionowała także umocowanie osób podpisanych na fragmentarycznej umowie cesji do reprezentacji podmiotów uczestniczących w nabyciu rzekomej wierzytelności. Nadto zakwestionowała umowę zawartą rzekomo z pierwotnym wierzycielem, z której miałyby wynikać dochodzona pozwem wierzytelność. Według pozwanej wątpliwość budzi wysokość roszczenia dochodzonego pozwem, bez przedstawienia wyliczenia z czego dokładnie ta kwota wynika. Te mankamenty pozwu, w ocenie pozwanej, powodują, że nie nadaje się ono do weryfikacji. Pozwana zarzuciła także, że ewentualne odsetki przekraczają dopuszczalne odsetki maksymalne, jak również, że nie otrzymała wezwania do zapłaty ani zawiadomień o braku spłaty zadłużenia. Wreszcie, z ostrożności procesowej, pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczenia dochodzonego pozwem, wskazując, że skoro stało się wymagalne 22 listopada 2011, to uległo przedawnieniu z upływem trzech lat, a pozw wniesiony został 12 kwietnia 2016 (k. 79-81).

Pismem z 20 stycznia 2017, strona powodowa, ustosunkowując się do sprzeciwu pozwanej, podtrzymała żądanie pozwu w całości i odniosła się do podniesionych przez pozwaną zarzutów. Strona powodowa wskazała, że załączonymi dowodami wykazała zarówno fakt zawarcia przez pozwaną umowy, jak i przekazanie kwoty udzielonego kredytu, a także objęcie niespłaconej wierzytelności umową cesji. Podniosła, że pozwana winna dowieść, że doszło do spełnienia świadczenia lub innej okoliczności niweczącej roszczenie, czego nie uczyniła. Strona powodowa zaprzeczyła, aby pozwana nie otrzymywała korespondencji z wezwaniem do zapłaty, podnosząc, że właśnie w odpowiedzi na kierowaną do niej korespondencję pozwana złożyła pismo z propozycją ugody i umorzenia części zobowiązania. Natomiast

składając w tym piśmie deklarację gotowości zawarcia ugody pozwana uznała dług, czym skutecznie przerwała bieg terminu przedawnienia roszczenia (k. 100-107).

W odpowiedzi, w piśmie z 09 lutego 2017 pozwana wskazała, że podtrzymuje dotychczasowe stanowisko oraz zaprzeczyła, aby pismem o zawarcie ugody i umorzenie części zobowiązania uznała dług, zarzucając, że nie wynika z niego w jakiej wysokości miałyby go uznać, zatem nie można mówić o przerwaniu biegu terminu przedawnienia (k. 110-111).

Sąd ustalił w sprawie następujący stan faktyczny istotny dla rozstrzygnięcia:

20 października 2010 pozwani małżonkowie B. O. i M. O. zawarli z (...) Bank S.A. z siedzibą w W. umowę kredytu gotówkowego nr (...).

Na podstawie zawartej umowy bank udzielił pozwanym kredytu w kwocie 20.000 zł na okres od 20 października 2010 do 15 października 2015.

Uruchomienie i wykorzystanie kredytu nastąpiło w formie przekazania środków w kwocie 19.400 zł na rachunek kredytobiorców wskazany w umowie i kwoty 600 zł na pokrycie prowizji za udzielenie kredytu.

Pozwani zobowiązali się do dokonania spłaty kapitału wraz z odsetkami w 60 miesięcznych ratach płatnych w dniu 15 każdego miesiąca począwszy od 15 listopada 2010. Miesięczne raty kapitałowo-odsetkowe ustalono w równej wysokości (zgodnie z harmonogramem spłat).

Zgodnie z § 5 umowy oprocentowanie kredytu w całym okresie kredytowania ustalono jako zmienne i stanowiące sumę zmiennej stawki odniesienia oraz stałej marży banku w wysokości 12 punktów procentowych, z zastrzeżeniem, iż w przypadku, gdy w okresie kredytowania wysokość oprocentowania kredytu przekroczy czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP (odsetki maksymalne) stopa procentowa kredytu będzie równa czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP przez okres tego przekroczenia.

Pozwani kredytobiorcy zobowiązali się do zapłaty odsetek według stopy procentowej obowiązującej w banku dla zadłużenia przeterminowanego (określonego jako zmienne ustalane jako czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP) od kwoty kapitału niespłaconego w terminie do zapłaty określonym w umowie (§ 9 ust. 5 i 6 umowy).

W myśl § 9 ust. 6 umowy w przypadku niewykonania przez Kredytobiorcę zobowiązań wynikających z umowy, w tym braku spłaty zaległych należności w terminie określonym w wezwaniu do spłaty, Bank ma prawo wypowiedzenia umowy oraz przystąpienia do odzyskania swoich należności.

[dowody:

- wniosek o udzielenie kredytu gotówkowego z 15.10.2010 k. 29-31,
- harmonogram spłat kredytu k. 32-33,
- umowa kredytu gotówkowego z 20.10.2010 z załącznikami k. 35-41,
- ogólne warunki kredytowania w zakresie udzielania kredytów gotówkowych oraz kredytów konsolidacyjno-restrukturyzacyjnych w (...) Banku S.A. k. 42-45,
- informacje dodatkowe do kredytu gotówkowego z 15.10.2010 k. 46,
- oświadczenie pozwanej M. O. z 15.10.2010 k. 47,
- oświadczenie pozwanego B. O. z 15.10.2010 k. 48,

- raport kredytowy k. 49,
- potwierdzenie udzielenia pozwanym kredytu k. 105,
- historia rachunku pozwanej M. O. za okres od 19.10.2010 do 31.01.2014 k. 106]

Pozwani nie wywiązali się ze zobowiązań wynikających z zawartej umowy o kredyt gotówkowy (ostatniej spłaty dokonali 15 czerwca 2011), co skutkowało wypowiedzeniem przez bank umowy i natychmiastową wymagalnością zadłużenia. Roszczenie wynikające z zawartej umowy stało się wymagalne 22 grudnia 2011.

[**dowody:**

- potwierdzenie udzielenia pozwanym kredytu k. 105,
- historia rachunku pozwanej M. O. za okres od 19.10.2010 do 31.01.2014 k. 106]

04 stycznia 2013 doszło do połączenia Banku (...) S.A. z siedzibą we W. z (...) Bank S.A. z siedzibą w W., wskutek czego nastąpiło przeniesieniem całego majątku (...) Bank S.A. jako banku przejmowanego na rzecz banku przejmującego Bank (...) S.A. z siedzibą we W., co skutkowało wstąpieniem, na mocy art. 494 § 1 k.s.h., z dniem połączenia we wszystkie prawa i obowiązki (...) Bank S.A.

okoliczność bezsporna

24 października 2013 Bank (...) S.A. z siedzibą we W. zawarł z (...) 1 F. (...) z siedzibą w G. umowę przelewu wierzytelności, obejmującą wierzytelność przysługującą względem pozwanych na łączną kwotę 21.500,92 zł, w tym kapitał w wysokości 18.357,25 zł, odsetki umowne w kwocie 1.754 zł i odsetki karne w kwocie 1.289,67 zł oraz koszty umowne w wysokości 100 zł.

Pismem z 15 stycznia 2014 pozwana M. O. została zawiadomiona przez pierwotnego wierzyciela o przelewie wierzytelności oraz wysokości zaległości według stanu na 15 stycznia 2014.

Pismami z 26 lutego 2014 i 20 stycznia 2016 strona powodowa wezwała pozwaną do zapłaty nabytego w drodze przelewu wierzytelności zadłużenia w kwocie 25.154,77 zł (stan na 18 stycznia 2016) wyznaczając termin na uiszczenie żądanej kwoty.

[**dowody :**

- umowa sprzedaży wierzytelności z 24.10.2013 z załącznikami k. 7- 11,
- aneks nr (...) z 31.01.2014 do umowy sprzedaży wierzytelności z 24.10.2013 k. 12-13v.
- wezwanie do zapłaty z 20.01.2016 k. 19-20,
- wezwanie do zapłaty z 26.02.2014 k. 21-22,
- pismo Bank (...) S.A. z siedzibą we W. z 15.01.2014 k. 23,
- wyciąg z listy wierzytelności - załącznika nr 1 do aneksu nr (...) k. 70-73]

Na zadłużenie pozwanych składa się kwota 18.357,25 zł tytułem niespłaconego kapitału, kwota 1.754 zł tytułem odsetek umownych naliczonych przez wierzyciela pierwotnego za okres korzystania z kapitału, to jest do 21 grudnia 2011 wedle stawki określonej w zawartej umowie oraz kwota 1.289,67 zł tytułem odsetek karnych naliczonych wedle stawki umownej za okres od 23 grudnia 2011 do dnia poprzedzającego dzień skutku cesji, to jest do 23 października 2013.

[**dowody:**

- potwierdzenie udzielenia pozwanym kredytu k. 105,
- historia rachunku pozwanej M. O. za okres od 19.10.2010 do 31.01.2014 k. 106,
- wyliczenie odsetek umownych i karnych k. 107]

W odpowiedzi na wezwania do zapłaty, pozwana M. O. zwróciła się do strony powodowej z propozycją zawarcia ugody polegającej na spłacie części zobowiązań wynikających z umów zawartych z (...) Bank S.A. z siedzibą w W. (kredytu gotówkowego i linii debetowej w rachunku bieżącym) poprzez zapłatę kwoty 6.000 zł oraz umorzenie pozostałej części należności.

[**dowody:**

- pismo pozwanej do strony powodowej z 26.08.2014 k. 24,
- pismo pozwanej do strony powodowej z 12.06.2014 k. 26-28].

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Strona powodowa wywodziła swoje roszczenie z zawartej 24 października 2013 z Bankiem (...) S.A. z siedzibą we W. umowy przelewu wierzytelności, obejmującej wierzytelność przysługującą względem pozwanej M. O. i jej męża B. O., a wynikającą z umowy kredytu gotówkowego nr (...) z 20 października 2010. Zgodnie z art. 69 ust. 1 ustawy z 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (tj. z 07 listopada 2016, (Dz.U. z 2016 r. poz. 1988) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Podstawę roszczeń strony powodowej stanowił zaś art. 509 k.c. zgodnie z treścią którego wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę (cesjonariusza) ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi (cedentowi), który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki łączył go z dłużnikiem. Wierzytelność, jak i prawo do jej dochodzenia, przechodzi na nabywcę w takim kształcie, w jakim przysługiwała cedentowi w chwili zawarcia umowy przelewu. Z kolei według art. 513 § 1 k.c. dłużnikowi od chwili przelewu wierzytelności przysługują wobec nabywcy wierzytelności wszelkie prawa i zarzuty, jakie miałby on w stosunku do pierwotnego wierzyciela. Wierzyciel, który wstąpił w prawa wynikające z pierwotnego stosunku zobowiązaniowego, obowiązany jest przedstawić dowody zarówno nabycia swej wierzytelności, jak i jej wysokości.

Wbrew licznym zarzutom pozwanej, w ocenie Sądu nie może ulegać wątpliwości, iż pozwana zawarła z (...) Bank S.A. z siedzibą w W. umowę kredytu na warunkach w niej opisanych, z której wynika kwota udzielonego kredytu oraz wysokość kosztów związanych z jego udzieleniem w postaci odsetek i prowizji, a także fakt i sposób jego wypłaty. Powyższe jednoznacznie wynika z przedłożonych przez stronę powodową dokumentów.

W dalszej kolejności dokumenty przedłożone przez stronę powodową potwierdzają brak spłaty zobowiązania zaciągniętego przez pozwaną, datę ostatniej wpłaty z tego tytułu, a wreszcie wymagalność całości zobowiązania wobec wypowiedzenia umowy kredytu.

W tym miejscu, odnosząc się do podnoszonego przez pozwaną zarzutu opartego na kwestionowaniu dokumentów przedłożonych przez stronę powodową, wskazać trzeba, że pozwana nie sprecyzowała czy kwestionuje ich wiarygodność czy rzetelność ich sporządzenia, ani na czym opiera swoje zarzuty. Przypomnieć jednak należy, iż zarzutami pozwanej objęte zostały "wszelkie dokumenty przedłożone przez stronę powodową, które albo nie zostały poświadczone za zgodność z oryginałem albo stanowią niepodpisane ani przez nikogo nieautoryzowane wydruki komputerowe". Zauważyć zatem trzeba, że - jak wynika z analizy akt sprawy, wszystkie dokumenty przedłożone przez stronę powodową w niniejszej sprawie zostały poświadczone za zgodność z oryginałem przez reprezentującego stronę powodową pełnomocnika będącego radcą prawnym, to jest zgodnie z regulacją art. 129 § 2 k.p.c. Dodać można, iż pozwana nie żądała złożenia przez stronę powodową oryginałów dokumentów, jak również Sąd nie uznał, aby zobowiązanie strony powodowej z urzędu do ich przedłożenia było uzasadnione okolicznościami sprawy (art. 129 § 4 k.p.c.). Zważywszy zwłaszcza, że zarzuty pozwanej oparte zostały lakonicznym zaprzeczeniu. Co się zaś tyczy wydruków z systemów komputerowych, to jest: potwierdzenia udzielenia pozwanym kredytu (k. 105) oraz historii rachunku pozwanej M. O. za okres od 19.10.2010 do 31.01.2014 (k. 106), zawierają one dane z systemów operacyjnych pierwotnego wierzyciela i choć nie stanowią dokumentów w rozumieniu art. 244 i 245 k.p.c., jednak stanowią środki dowodowe, podlegające ocenie zgodnie z ogólnym regułami oceny dowodów, w tym art. 233 § 1 k.p.c.

Wszechstronna zatem ocena tak zebranego materiału dowodowego pozwoliła ustalić, że zarzuty pozwanej dotyczące istnienia jej zobowiązania były nieuzasadnione. Pozwana kwestionowała już sam fakt zawarcia umowy z pierwotnym wierzycielem, a w dalszej kolejności jej warunki oraz wysokość wynikającego z niej zadłużenia, któremu to stanowisku przeczą dowody z dokumentów przedłożone przez stronę powodową, a opatrzone podpisem pozwanej - wniosek o udzielenie kredytu gotówkowego (k. 29-31), umowa kredytu gotówkowego z 20 października 2010 z załącznikami, oświadczenie pozwanej z 15 października 2010 (k. 47).

Wynika z nich, że pomimo przyjętego na siebie zobowiązania pozwana nie uiszczała rat kredytu i w konsekwencji umowa ta została wypowiedziana ze skutkiem w postaci postawienia całej należności w stan wymagalności. Pozwana nie wykazywała przy tym, aby spełniła świadczenie względem pierwotnego wierzyciela, ani innej okoliczności niweczącej wynikające z niej zobowiązanie. Tym samym zarzut nieistnienia roszczenia dochodzonego w niniejszym postępowaniu ocenić należało jako chybiony.

Również w zakresie wysokości zobowiązania i sposobu jego wyliczenia pozwana, poza prostym zaprzeczeniem, nie sprecyzowała swoich zarzutów. Tymczasem wysokość zobowiązania pozwanej wskazana została przez pierwotnego wierzyciela - bank i wynika z załącznika do umowy przelewu wierzytelności - wyciąg z listy wierzytelności - załącznika nr 1 do aneksu nr (...) (k. 70-73), a składa się na nią kwota 18.357,25 zł tytułem niespłaconego kapitału, kwota 1.754 zł tytułem odsetek umownych naliczonych przez wierzyciela pierwotnego za okres korzystania z kapitału, to jest do 21 grudnia 2011 wedle stawki określonej w zawartej umowie oraz kwota 1.289,67 zł tytułem odsetek karnych naliczonych wedle stawki umownej za okres od 23 grudnia 2011 do dnia poprzedzającego dzień skutku cesji, to jest do 23 października 2013.

Wbrew twierdzeniom pozwanej strona powodowa przedstawiła wyliczenie wysokości roszczenia dochodzonego pozwem w zakresie odsetek umownych i karnych naliczonych przez pierwotnego wierzyciela, zaś pozwana nie przedstawiła do niego zastrzeżeń, poza nieuzasadnionym zarzutem, że odsetki przekraczają dopuszczalne odsetki maksymalne. Zestawienie strony powodowej niweczy ten zarzut.

Dodać należy, że zarzuty pozwanej są lakoniczne, a przyjęta na potrzeby niniejszego postępowania postawa prostego negocjowania poprzez zaprzeczenie chwilami również niekonsekwentna i niespójna. Przykładowo, pozwana w sprzeciwie od nakazu zapłaty posiłkuje się datą wymagalności wskazaną przez stronę powodową, podnosząc zarzut przedawnienia, by innym razem znowu zakwestionować wymagalność swego zobowiązania. Pozwana nie przejawia przy tym inicjatywy dowodowej. Tymczasem stosownie do treści art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, zaś zgodnie z art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W procesie ciężar dowodu stanowi wymaganie dostarczenia sądowi dowodów potwierdzających przytoczone fakty pod rygorem niekorzystnego dla danej strony

rozstrzygnięcia. Ciężar dowodu jest ważnym elementem systemu ciężarów procesowych i odnosi się on zarówno do powoda, jak i pozwanego.

W konsekwencji w ocenie Sądu, a wbrew twierdzeniom pozwanej, strona powodowa wykazała zarówno istnienie jak i wysokości wierzytelności, której zasądzenia się domaga.

Udowodniła nadto, że skutecznie nabyła tę wierzytelność w drodze cesji (art. 509 k.c.). Chybiony i co najmniej niezrozumiały jest zarzut pozwanej braku legitymacji procesowej czynnej strony powodowej, oparty na braku czytelności fragmentów umowy cesji wierzytelności, które w ocenie pozwanej uniemożliwiają ocenę jakie wierzytelności zostały nabyte i czy wśród nich była wierzytelność rzekomo przysługująca bankowi wobec pozwanej. Jak wynika bowiem z wyciągu z listy wierzytelności - załącznika nr 1 do aneksu nr (...) (k. 70-73), wierzytelność przysługująca względem pozwanej została objęta umową sprzedaży wierzytelności zawartą ze stroną powodową. Wprawdzie dane dotyczące wierzytelności wyrażone zostały w formie tabeli i drobnym drukiem, jednak nie uniemożliwia to odczytania wartości liczbowych ani danych dłużników - pozwanej i jej męża, które w sposób wystarczający i precyzyjny identyfikują wierzytelność objętą umową przelewu. Dodać należy, iż przedmiotowy wykaz nie stanowi dokumentu oderwanego od treści umowy przelewu, albowiem stanowi załącznik nr 1 do aneksu nr 1 tej umowy, tak też został zatytułowany, a pieczęcie i podpisy stron umowy widniejące na odpisie złożonym przez stronę powodową potwierdzają, że wykaz ten stanowi część umowy.

Pozwana zakwestionowała także umocowanie osób podpisanych na umowie cesji do reprezentacji podmiotów uczestniczących w nabyciu rzekomej wierzytelności. Tymczasem uważna lektura dołączonej przez stronę powodową umowy sprzedaży wierzytelności wraz z jej aneksem i załącznikami, w ocenie Sądu, usuwa powyższe wątpliwości. Wynika z nich bowiem, iż osoby zawierające przedmiotową umowę zostały umocowane do dokonania tej czynności zarówno ze strony banku jak i nabywcy wierzytelności, przedłożono stosowne pełnomocnictwa (załącznik 1) oraz aktualne w dacie zawarcia umowy wypisy z KRS potwierdzające prawa do reprezentacji, co wynika z treści umowy.

Pozostałe zarzuty pozwanej, oparte w zasadzie na prostej negacji, nie wymagają szerszego odniesienia ponad stwierdzenie, iż były one chybione, co wykazują dokumenty przedłożone przez stronę powodową. Wbrew zatem twierdzeniom pozwanej otrzymała ona wezwanie strony powodowej do zapłaty, na które udzieliła przecież pisemnych odpowiedzi (pisma pozwanej do strony powodowej z 26.08.2014 k. 24 i z 12.06.2014 k. 26-28).

Należało natomiast rozważyć podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia roszczenia dochodzonego pozwem, bowiem stało się ono wymagalne 22 grudnia 2011, a pozew wniesiono 07 kwietnia 2016.

Na wstępie należy powołać normę art. 118 k.c., zgodnie z którą termin przedawnienia wynosi dziesięć lat, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. W związku z tym, że roszczenie wynikało z umowy kredytu gotówkowego zawartej między pozwaną a (...) Bank S.A. z siedzibą w W., w ramach prowadzonej przez bank działalności gospodarczej, należało uznać, że termin przedawnienia roszczenia wynosił 3 lata.

Z kolei zgodnie z treścią art. 123 § 1 pkt 2 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje. Natomiast w myśl art. 124 k.c. po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo.

W niniejszym postępowaniu strona powodowa, odpierając zarzut przedawnienia podniesiony przez pozwaną, wskazała, że pozwana, składając stronie powodowej pisemną deklarację gotowości zawarcia ugody, uznała dług, czym skutecznie przerwała bieg terminu przedawnienia roszczenia.

Istotnie, jak wynika z treści pisma pozwanej z 12 czerwca 2014 skierowanego do strony powodowej pozwana M. O. zwróciła się do strony powodowej z propozycją zawarcia ugody polegającej na spłacie części zobowiązań wynikających z umów zawartych z (...) Bank S.A. z siedzibą w W. (kredytu gotówkowego i linii debetowej w rachunku bieżącym

- w tytule pisma pozwana powołała numery tych umów) poprzez zapłatę kwoty 6.000 zł oraz umorzenie pozostałej części należności.

W tym miejscu za Sądem Najwyższym (wyrok z 11.08.2011 r., I CSK 703/10) wskazać należy, że sens instytucji uznania roszczenia polega na tym, że dłużnik zapewnia wierzyciela o wykonaniu zobowiązania, w związku z czym wierzyciel nie musi obawiać się upływu przedawnienia roszczenia, gdyż uznanie powoduje przerwanie biegu przedawnienia (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.), na skutek którego przedawnienie zaczyna biec na nowo (art. 124 § 1 k.c.). Uznanie jest więc przejawem lojalności dłużnika w stosunku do wierzyciela i zapobiega wytaczaniu niepotrzebnych procesów. Uznanie niewłaściwe polega na tym, że dłużnik nie składa wprawdzie wyraźnego oświadczenia o uznaniu roszczenia, lecz na podstawie objawów jego zachowania kontrahent może zasadnie przyjmować, że dłużnik ma świadomość ciężącego na nim zobowiązania i ma zamiar dobrowolnego spełnienia świadczenia. Uznanie przerywające bieg przedawnienia może być dokonane w sposób wyraźny lub dorozumiany przez czynność czysto faktyczną. Przyjmuje się, że do uznania roszczenia ze skutkiem w postaci przerwania biegu przedawnienia może dojść przez takie zachowanie się zobowiązanego, które – choćby nie wyrażało zamiaru wywołania tego skutku – dowodzi świadomości istnienia roszczenia po stronie zobowiązanego i tym samym uzasadnia przekonanie uprawnionego, że zobowiązany uczyni zadość roszczeniu (wyrok Sądu Najwyższego z 16.02.2012, III CSK 208/11). Dla skuteczności tzw. uznania niewłaściwego nie jest wymagane istnienie po stronie zobowiązanego zamiaru wywołania skutku prawnego w postaci przerwania biegu przedawnienia (wyrok Sądu Najwyższego z 25.03.2010, I CSK 457/09). Uznanie niewłaściwym będzie takie zachowanie dłużnika, oceniane według powszechnie przyjętych reguł znaczeniowych, które uzasadnia oczekiwanie wierzyciela na dobrowolne spełnienie świadczenia (por. M. Pyziak-Szafnicka, Komentarz do art. 123 Kodeksu cywilnego, Lex 2009 i wskazana tam literatura). Uznanie niewłaściwe nie musi precyzować wysokości ani podstawy prawnej roszczenia (P. Machnikowski (w:), E. Gniewek, P. Machnikowski (red.), Kodeks cywilny. Komentarz, Legalis 2013).

Pozwana zaprzeczyła, aby pismem o zawarciu ugody i umorzenie części zobowiązania uznała dług, zarzucając, że nie wynika z niego w jakiej wysokości miałyby go uznać, zatem nie można mówić o przerwaniu biegu terminu przedawnienia. Powyższej argumentacji przeczy treść pisma pozwanej, gdzie kilkakrotnie wskazała ona wysokość zobowiązań wobec banku, jak również precyzyjnie określiła umowy, których te zobowiązania dotyczą, a także wyraziła chęć spłaty ich części. Tym samym, w ocenie Sądu, pozwana w sposób wystarczający dla wywołania skutku przerwania biegu przedawnienia wyraziła świadomość ciężącego na niej zobowiązania i zamiar dobrowolnego spełnienia świadczenia. W konsekwencji i ten zarzut pozwanej nie mógł zostać uwzględniony, albowiem wobec przerwania biegu terminu przedawnienia 3 letni termin przedawnienia roszczeń rozpoczął swój bieg ponownie, natomiast pozew inicjujący niniejsze postępowanie został wniesiony 07 kwietnia 2016, zatem przed upływem terminu przedawnienia. Skoro zaś nie doszło do przedawnienia roszczenia pozwana nie może uchylić się od jego spełnienia.

Biorąc pod uwagę powyższy stan faktyczny i prawny, powództwo podlegało uwzględnieniu w całości, o czym orzeczono jak w punkcie I. sentencji wyroku.

Strona powodowa, poza żądaniem zasądzenia kwoty wskazanej w pozwie, żądała również odsetek ustawowych za opóźnienie liczonych od kwot 1.754 zł i 1.289,67 zł od wniesienia pozwu, to jest od 07 kwietnia 2016 oraz od kwoty 18.357,25 zł od 31 stycznia 2014 do dnia zapłaty.

Regulacja art. 481 § 1 k.c. stanowi, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Zgodnie zaś z treścią art. 482 k.c. od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłużnej sumy.

Roszczenie odsetkowe strony powodowej jako zgodne z powołanymi przepisami podlegało uwzględnieniu, co znalazło wyraz w punkcie I. sentencji wyroku.

Orzeczenie o kosztach procesu, zawarte w punkcie II. sentencji wyroku, Sąd oparł na zasadzie wyrażonej w art. 98 k.p.c., zasądzając na rzecz strony powodowej od pozwanej kwotę 5.888 zł, na którą składa się poniesiona przez stronę powodową opłata sądowa od pozwu w wysokości 1.071 zł, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 4.800 zł ustalone zgodnie z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. Nr 2015, poz. 1804) oraz kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej uiszczonej od udzielonego pełnomocnictwa.

Mając na względzie, że zobowiązanie pozwanej M. O. jest solidarne z pozwanym B. O., Sąd dał temu wyraz w sentencji wyroku.